

Yetim Kızı Mektubu

— Seher Yılmaz · 22 Mart 2016

Yetim kızı gözüyle bakıyorum hayata. Her ne kadar ailemiz, arkadaşımız , sevdiğimiz insanlar olsa da yalnız hissederiz kendimizi. Oysa ki onların kendilerini yalnız hissetme anları yok çünkü onlar yalnızlığın içinde olduğunun farkındalar. Yetim kızı gözüyle bak hayata , ve onların neler hissettiklerini anla. Annesini 3 yaşında kaybetmiş kızın annesine hayatında hiç veremeyeceği o mektubu.

.....

Anne sen öğretecek ken bana hayatı, kendim öğrenir oldum hayatı. Sen tutacakken benim ellerimi, ben tutunuyorum hayata. Sen dokunacakken saçlarıma kendim dokunur oldum saçlarıma. Biliyorum senin gittiğin yer benim kaldığım yerden daha soğuk, benden daha da yalnızsın. Ama sen beni görebiliyorsun , izleyebiliyorsun beni cennetinin en güzel yerinden. Oysa ben seni her özlediğimde toprağına sarılıyorum. Toprak çok soğuk anne. Isıtmıyor avuçlarımla. Senin gösterdiğin sıcaklığı göstermiyor bana. Sevdiğim kadar da kızıyorum sana. Bazen hayattan , bazen hayallerimden, bazense kendimden vazgeçmek zorunda kalıyorum. Oysa sen olsaydın yanımda sınıksız tutunurdum hayata. Vazgeçmek zorunda kaldığım seçeneklerim olmazdı.

Sende bana kızıyor musun anne, koca kız oldu mezarıma gelip bana bir duası olmadı diyor musundur anne. Seni bilmediğim gibi mezarını da bilmiyorum anne. Sana kızgınlıklarım olmasına rağmen dualarım var anne. Resmini, hatta mezarını, resmini bilmediğim kadını bana göster diye ALLAH'a dualarım var anne. Ve her duamın arkasından rüyalarımda hep bir beyaz bir boşluk görüyorum anne. Sen beyazdın benim gözümde. Gördüğüm her beyaz da sen vardın. Senin için ne zaman ağlasam boğazımda tarifi olmayan bir yumruk oluşuyor. Yutkunamıyorum . her defasında boğazlarım acıyor anne. Yorganın altında kendi çıkrıklarımı, kendim işitiyorum her defasında. Biz anne kız olmadığımızdan gök yüzüne bakıyorum anne . gök yüzüne bir ev inşa ettim anne . sadece sen ve ben vardık bir de ömür. Ölüm yoktu anne. Ayıramayacak dı bu sefer bizi. Geceleri ise en parlak yıldız sen oluyordun en yakınım da ki yıldız ise ben. Fazla sürmüyordu beraber olmamız çok çabuk sabah oluyor anne. Senin olmadığın hiçbir sabahı sevmedim ben anne.

Anneler kızlarını gelinlikli görmeyi çok ister diyorlar. Neden bizim masalımızda beni gelinlikli görecek senken, neden ben seni kefenle görüyorum ki anne. En çokta canımı yakan bu anne . herkes ağlarken ben çocuk olduğum için oyunlar mı oynuyordum. Babamın gözyaşlarının sonu yokken ben oyun oynamak için mi ağlıyordum. Senin beni bırakıp gittiğinden habersiz şekilde ben şaşkınca insanlara mı bakıyordum. Neden ağlıyorlar diye. Oysaki ben hariç herkes gidişini izleyip gidişine ağlıyordu. Koca bir boşluktaym ben şimdi. Birini götüreceksin olsaydın gittiğin yere o kişi ben olur muydum anne. Neden küçüklüğümü hatırlamıyorum ben, kızım deyişlerini, sarılışlarını neden aklıma gelmiyor. Büyünce aklıma gelip canım yanmasın diye mi hatıralarınıda götürdün kendinle beraber. Yoksa beni sevmediğinden mi.... Girsen rüyalarımda kızım desen bana, sen bir kere dersin benim kulaklarım bin kere işitir anne. Senin olmadığın her yer çok soğuk . toprak ısıtmıyor beni anne. Toprağın altında senin bir evin var diye bende topraklara sarılıyorum çok soğuk anne üşürsün sen orda. Sen gelsen yanıma beni kollarımın arasında

ısıtırm seni anne . sonra sen ısıtırsın beni. Öyle sarılır sın ki bana kemiklerim kırılacak gibi olur . Ben sesimi çıkarmam ki hiç sen yeter ki sarıl bana. Bazen elini uzatacak kadar yakınım ölüme bir o kadar da uzağım ölüme de, sana da anne. Yanına gelmek istiyorum sonra senin için savaşmam gerektiğini düşünüyorum sevdiğilerimi senin gibi terk edip gitmek istemiyorum.

Gitmek kolaydır kalmak ise çaba ister anne. Sevdiklerim için o çabayı göstermem gerekir. Hayatta olsaydın sende savaşmam gerektiğini söylerdin belki bana. Senin için yenik düşmeyeceğim hayata. Bunun sözünü veriyorum sana. Sözümün arkasında durabilir miyim bilmiyorum bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bir şeyi o kadar iyi biliyorum ki anne. Çok yalnızım ben sensiz.

“ O kadar yalnızım ki ağlarken bir mendil uzatacak kimsem yok Anne”!,,,

İnsanlar diyemediklerini kaleme alırlar yetim kızı gibi. Kendilerini böyle teselli ederler. Az da olsa içimizdeki acı ya bir merhem olur yazdıklarımız.... İnsanlar kafayı yastığa koyduklarında uyurlar ya hani. Ben uyuyamıyorum anne . sen geliyorsun her defasında aklıma hep seni hayal ediyorum. Gözlerin gözlerime, saçların saçlarıma , benim yüreğim senin yüreğine benziyor muydu anne. Hep bunları merak ediyorum ben. Tek bir resmin bile çok görüldü bana. Sevmeme rağmen tanımıyorum seni. Yoldan geçen her kadını sana benzetmekteyim, seni tanımadığımdan. İnsan görmediği, tanımadığı, sesini bile işitemediği birini sevip ona karşı özlem duyabiliyormuş anne. Sevgisini de , kızgınlıklarını da , öfkelerini tanımadığı insandan çıkarabiliyormuş anne.